

Kitab Yoèl lan Pasamuwan Advent Dina Kapitu Laodikia — Nomer Patang Puluh Papat

Jeff Pippenger

2026-02-10

Nomer Patang Puluh Papat

Ing taun 1844, doktrin Sabat dina kapitu kabukak segelé lan banjur ditekanake marang Sister White nalika piyambakipun nyawang mlebet menyang pethi prajanjian. Piyambakipun uga nyatet bilih ing dina-dina wekasan doktrin inkarnasi nduwèni penegasan kaswargan ingkang sami. Sabat dina kapitu nggambarake pepadhang mirunggan saking pethi nalika Dina Pangruwating Dosa antitipikal wiwit kalaksanaan, lan Sabat taun kapitu nggambarake pepadhang mirunggan saking pethi nalika Dina Pangruwating Dosa antitipikal ngancik panyimpulanipun.

Doktrin inkarnasi dipratandhani ing pasamuwan suci kang pungkasan ing Imamat kaping telulukur; iku minangka omega tumrap dina Sabat kapitu, kang dadi pasamuwan suci kang kapisan ing wiwitan Imamat kaping telulukur. Sabat kang kapisan iku nggambarake pangwaosipun Gusti Allah minangka Pangripta, lan Sabat kang pungkasan nggambarake pangwaosipun kang nganyari titah. Sabat kang kapisan iku dipralambangake déning angka “23” lan kang pungkasan déning angka “252.”

Loro pralambang iku minangka panutup ing wiwitan lan pungkasaning Imamat kaping telulukur, lan uga minangka panutup ing wiwitan lan pungkasaning sajarah Millerite. Taun 1798 iku minangka kasampurnaning 2.520 taun marang karajan lor, yaiku Israel, lan 2.300 taun iku kasampurnakaké ing tanggal 22 Oktober 1844. Nalika Suster White katuntun mlebu ing papan suci lan nyawang marang Sepuluh Prentah, panjenengané lagi nglambangaké umaté Allah ing dina-dina pungkasan, kang ngetutaké Kristus mlebu ing Papan Mahasuci nalika Panjenengané lagi ngrampungaké pakaryan pangruwatané. Ujian babagan pasamuwan suci iku yaiku ujian kanggo ngetutaké Sang Cempé, menyang ngendi waé Panjenengané tindak.

Iki wong-wong kang ora najis déning wong wadon; awit padha prawan. Iki wong-wong kang ngetutaké Sang Cempena menyang ngendi waé Panjenengané tindak. Wong-wong iki wis kaébus saka antarané manungsa, dadi woh kawitan kagem Gusti Allah lan kagem Sang Cempena. Wahyu 14:4.

Sadèrèngipun, Sister White, minangka nabi, nglambangaké umat setya ing wiwitan kang lumebu ing Papan Mahasuci lumantar pracaya, lan kanthi mengkono piyambakipun maringi tuladha tumrap umat setya ing wekasan kang lumebu kanthi pracaya menyang ing Papan Mahasuci lan salajengipun nyawang marang pethi prejanjian. Ing kono, apa kang padha sumerepi déning pepadhang yaiku doktrin inkarnasi, yaiku panyampurnaning at-one-ment. Wong-wong mau sumerep marang loro kerub panutup kang makili loro dina Sabat, yaiku

titah lan panitah-ulang. Padha sumerep angka 252 ana ing salah siji sisih pethi prejanjian lan angka 23 ana ing sisih sijiné, lan padha mangertosi yèn, salaras karo titah lan panitah-ulang, 23 makili palakramaning Keallahan kaliyan kamanungsan, lan padha sumerep 252 minangka pralambang owahing manungsa dados manungsa kang kasawijèkaké kaliyan Keallahan.

Tutup pangruwating dosa iku ora kena dicopot; mula tumrap Sister White, paningal mlebet ing jeroné iku minangka sawijining pawahyuan kang mirunggan, lan miturut pralambang kenabian, ilustrasi mau luwih tumuju marang dina-dina pungkasan tinimbang dina-dina nalika piyambakipun gesang. Sarana nyawang, kita kaowahi. Ujian pasamuwan suci iku Kristus nuntun umat prawané mlebet ing Padalemané, sethithik mbaka sethithik. Kayektèn-kayektèn kenabian nglambangaké undhakan-undhakan ing sadawaning margi kang dipadhangi déning pekabaran Panguwuh Tengah Wengi.

Padaleman Millerite kang suwéné patang puluh nem taun iku sawijining langkah.

Padalemané manungsa “23,” (lanang lan wadon, Panjenengané nitahaké wong-wong mau) iku sawijining undhak-undhakan.

Kristus ngedegaké Pedalemané sajroning telung dina iku sawijining langkah.

Panggonan panyimpenan iku pasamuwan suci ing kitab Malakhi.

Nehemia nyucekake gudhang panyimpenan saka panelekan suci déning Tobia.

Padaleman suci iku dadi papan ing ngendi Imam Agung Hilka nemokake tulisan-tulisané Musa nalika kawangunan manèh ing jamané Raja Yosia.

Pedalemané Allah sing dimurnèkaké déning Nehemia saka panyaruwéné kasucèn iku ya iku pedaleman sing ping pindho dimurnèkaké déning Kristus saka “panyaruwéné kasucèn sing sacrilegious,” kados dene dipunandharakaké déning Sister White.

Pethi ing sajroning impènipun Miller punika satunggal undhakan.

Sawisé Kristus nuntun para setya kagungané mlebet ing Papan Kang Mahasuci, Panjenengané nuntun wong-wong mau, kaya dene dipralambangaké déning Sister White menyang pethi prajanjian, ngangkat tutup pangruwating dosa lan marengaké wong-wong mau nyawang ing njero. Nalika padha nyawang ing njero, padha weruh manawa piwulang bab inkarnasi lan dina Sabat kapitu padha kabungkus déning padhang alus. Baris demi baris, wong-wong sing ngakoni piwulang-piwulang sing “kabungkus déning padhang alus” padha nyalarasaké dhiri karo Sister White, mlebet ing Papan Kang Mahasuci lumantar pracaya lan nyawang ing jroning pethi prajanjian.

Para nabi ing jaman kuna ngandika kanthi luwih mligi tumrap dina-dina wekasan katimbang tumrap jaman nalika padha urip. Nalika para nabi kuna iku piyambak dadi bagean saka paseksèn, padha nggambarake umaté Allah ing dina-dina wekasan, lan umaté Allah ing dina-dina wekasan iku ya iku satus patang puluh papat ewu. Sister White mbokmenawa

minangka nabi kuna sing paling wigati, awit sakehing gegambarane makili sajarah alfa saka sajarah omegae satus patang puluh papat ewu. Kabeh para nabi nggambarake wong-wong sésa, nanging Sister White uga makili sawijining sajarah wiwitan kang kaleksanan ing sajarah pungkasan—nganti temenan saben aksarané.

Ing sajarah dhasar alpha, Srimati White, lumantar wahyu, katuntun mlebet ing Papan Inggang Mahasuci ing papan suci swarga. Sawisé dumugi ing kono, dhampar sih-rahmat ing sadhuwuré pethi prejanjian, sawijining dhampar kang ora kena dipunicalaken, kaangkat, supados Srimati White saged nyawang ing salebeting, ing pundi piyambakipun mirsa Sepuluh Préntah.

“Ing papan kang Mahasuci aku weruh sawijining pethi prasetyan; ing sisih ndhuwur lan pinggir-pinggire ana emas kang paling murni. Ing saben pucuk pethi prasetyan iku ana kerub kang endah, kanthi swiwine megar nutupi pethi iku. Pasuryane padha adhep-adhepan, lan padha nyawang mangandhap. Ana ing antaraning para malaekat iku ana padupan emas. Ing sadhuwuring pethi prasetyan, ing papan para malaekat ngadeg, ana kamulyan kang padhang banget, kang katon kaya dhampar papan padalemane Allah. Gusti Yesus ngadeg ana ing sandhinge pethi prasetyan, lan nalika pandongané para suci munggah marang Panjenengané, menyan ing padupan iku metu asepe, lan Panjenengané nyaosaké pandongané mau bebarengan karo asepe menyan marang Ramane. Ana ing njero pethi prasetyan iku guci emas isi manna, tekené Harun kang metu tunase, lan loh-loh watu kang kacekel bebarengan kaya kitab. Gusti Yesus mbikak loh-loh iku, lan aku weruh Sepuluh Préntah kaserat ana ing kono dening drijiné Allah. Ing siji loh ana papat, lan ing sijiné manèh ana nem. Papat kang ana ing loh kapisan murub luwih padhang tinimbang enem liyané. Nanging kang kaping papat, yaiku préntah Sabat, murub ngluwihi kabèh; awit Sabat iku wus dipisahaké supaya katetepaké kanggo ngormati asma Allah kang suci. Sabat kang suci katon mulya—ana semu kamulyan ngubengi sakabehé. Aku weruh yèn préntah Sabat ora dipakok ing kayu salib. Saupama iya, mesthiné sangang préntah liyané uga mangkono; lan kita dadi bébas nglanggar kabèh iku, padha kaya nglanggar kang kaping papat. Aku weruh yèn Allah ora ngowahi Sabat, awit Panjenengané ora tau owah. Nanging paus wus ngowahi saka dina kapitu dadi dina kapisan ing minggu; awit dhèwèké pancèn bakal ngowahi mangsa lan angger-angger.” *Early Writings*, 32.

Doktrin Sabat dina kapitu punika dados doktrin alfa saking sajarah dhasar gerakan Millerite, ingkang kawiwitan minangka gerakan Millerite Filadelfia, lajeng malih dados gerakan Millerite Laodikia ing taun 1856, lan salajengipun dados Gréja Masehi Advent Dina Kapitu Laodikia ing taun 1863. Sister White ugi netepaken doktrin omega wonten ing sajarahing jaman pungkasan, nalika gerakan Laodikia saking satunggal atus patang puluh sekawan ewu malih dados gerakan Filadelfia saking satunggal atus patang puluh sekawan ewu. Pepadhang alfa lan omega dipunlambangaken déning doktrin Sabat dina kapitu lan doktrin inkarnasi.

“Wong-wong kang sesrawungan karo Gusti Allah lumaku ana ing pepadhanging Srengéngé Kabeneran. Wong-wong mau ora ngasoraké Panebusé kanthi ngrusak dalané ana ing ngarsané Gusti Allah. Pepadhang swarga sumunar marang wong-wong mau.

Nalika padha nyedhaki pungkasaning sajarah bumi iki, kawruhane bab Kristus, lan bab parawecan kang magepokan karo Panjenengané, saya banget tambah. Wong-wong mau piniji tanpa winates ana ing paningale Gusti Allah; awit padha manunggal karo Putrané. Tumrap wong-wong mau pangandikané Gusti Allah kebak kaéndahan lan kamanisan kang ngluwihi samubarang. Wong-wong mau weruh pentinge. Kayekten kawedharaké marang wong-wong mau. Piwulang bab panjelmaning Sang Sabda dadi kasariran padhang sumorot kang alus. Wong-wong mau weruh yèn Kitab Suci iku kuncining kang mbukak kabèh wewadi lan ngrampungaké kabèh kasangsian. Wong-wong kang wis ora gelem nampani pepadhang lan lumaku ana ing pepadhang ora bakal bisa mangertèni wewadining kasalehan, nanging wong-wong kang ora mangu-mangu ngangkat salib lan ngetutaké Gusti Yésus bakal weruh pepadhang ana ing pepadhang Gusti Allah.” The Southern Watchman, 4 April 1905.

“doktrin inkarnasi” uga sinebut “rahasyane kasalihan.”

Lan satemené tanpa panyaruwe, gedhé temen wewadiing kasalehan iku: Allah wis kawedhar ana ing daging, kabeneraké ana ing Roh, kapirsanan déning para malaékat, kawartakaké marang para bangsa liya, dipitayani ana ing donya, kasuwun munggah marang kamulyan. 1 Timotius 3:16.

“Rahasia” punika kasimpen ngantos dumugi ing generasi pungkasan, nalika para ingkang setya nyumurupi bilih doktrin inkarnasi punika minangka omega saking Sabat dinten kapitu.

Yaiku wewadi kang wus kasimpen wiwit jaman-jaman lan turun-temurun, nanging saiki wis kawedharaké marang para suci-Né: marang wong-wong mau Gusti Allah kersa nduduhaké apa sugihing kamulyaning wewadi iki ana ing antarané para bangsa liya; yaiku Kristus ana ing kowé, pangajabing kamulyan. Kolose 1:26, 27.

Pancen prayoga manawa Kolose 1:26 ngandika bab sawijining “rahasia” kang “wis kasumputake,” nanging rahasia iku “katuduhake kanthi cetha” ing dina-dina wekasan. Pepadhang kenabian katuduhake kanthi cetha nalika ramalan dibukak segelé, kaya dene kagambar ing Daniel rolas, ing ngendi ing pungkasaning 1.260 dina, ing wektu wekasan, sawijining ramalan dibukak segelé. Ramalan kang wis kasumputake turun-temurun iku dibukak segelé, lan ramalan iku yaiku kayekten, kang manawa wis dibukak segelé dadi “kamulyan” kang dipratelakake marang para bangsa liya nalika hukum Minggu. Rahasia iku yaiku Kristus ana ing kowe, pangajeng-ajenging kamulyan, kang kalakon ing dina-dina nalika munié kalasangka kapitu.

Nanging ing dina-dina swarané malaékat kapitu, nalika panjenengané wiwit ngungelaké slomprèt, rahasiyané Allah bakal kapungkasi, kaya déné kang wus Panjenengané wartakaké marang para abdiné, yaiku para nabi. Wahyu 10:7.

Pancen trep manawa swarané malaékat kapitu wiwit muni ing dina kaping sapuluh ing sasi kapitu kaya kang dilambangaké ing Wahyu 10:7. Malaékat kapitu iku uga dilambangaké minangka bilai kaping telu, lan loro bilai kang kapisan iku Islam, saéngga maringi loro seksi

manawa bilai kaping telu iku Islam. Rahasiané Gusti Allah rampung nalika slomprèt Islam lagi kumandang.

Ing sajarahing kalasangka kapitu, piwulang bab panjelmaning Sabda, yaiku rahsané Kristus ana ing kowé, utawa gabunganing Keallahan lan kamanungsan, kaya kang kaambarake déning Kristus nalika Panjenengané ngagem daging manungsa tumrap sarirané; para calon kang bakal kalebet ing antarané satus patang puluh papat ewu bakal diuji, apa padha nduwèni lenga lan pracaya kang prelu supaya bisa lumebu ing Papan Kang Maha Suci. Manawa padha rangu-rangu, pepeteng bakal tumiba ing dhèwèké; manawa padha ndhèrèk Sang Cempé menyang ngendi waé Panjenengané tindak, padha bakal katuntun supaya nyawang marang pethi prajanjian. Ing sajroning pethi prajanjian iku padha bakal manggihi piwulang bab Sabat dina kapitu lan piwulang bab panjelmaning Sabda.

Sanadyan kaloro doktrin iki wigatine gedhé, kang daktitikberatake dudu pepadhang alfa lan omega, nanging menawa nabi wadon iku nggambarake umaté Allah mlebu ing kauripan suci swarga lan nyawang marang pethi prasetyan. Mesthi ana sawijining titik ing sajarahé wong satus patang puluh papat ewu, sajroning dina-dina pungkasan, nalika wong satus patang puluh papat ewu digawa mlebu ing Papan Mahasuci kanggo mandeng marang pethi kang kabukak.

Manawa panjenengan kagungan pracaya kanggo pracaya bilih para nabi nggambaraken umating Allah ing dinten-dinten wekasan, sesarengan kaliyan pracaya bilih Sadèrèk White sami kados pundi kemawon kaparingi ilham, ing sadaya prakawis, kados saben nabi sanès ing Kitab Suci—mila penerapan ingkang nembe kula aturaken kedah katampi minangka leres. Satus patang puluh sekawan ewu kedah ndhèrèk Sang Kristus, lumantar pracaya, mlebet ing Papan Ingkang Mahasuci, kados ingkang dipunandharaken déning Sadèrèk White bilih para setya sampun nindakaken mekaten ing tanggal 22 Oktober 1844. Ing wekdal punika lajeng kaweca wonten kalih golongan, inggih punika para ingkang nampik mlebet lumantar pracaya, lan para ingkang mlebet.

“Aku katuntun bali marang pangumuman bab rawuhipun Kristus ingkang kapisan. Yokanan kautus wonten ing roh lan kasektenipun Elia, supados nyawisaken margi kagem Yesus. Wong-wong ingkang nampik paseksinipun Yokanan boten pikantuk paédah saking piwulangipun Yesus. Pambrontakanipun dhateng pawartos ingkang ngramalaken rawuhipun Panjenenganipun ndadosaken piyambakipun wonten ing papan ing ngendi piyambakipun boten saget kanthi gampang nampi bukti ingkang paling kiyat bilih Panjenenganipun punika Mesias. Sétan nuntun wong-wong ingkang nampik pawartosipun Yokanan supados lumampah langkung tebih malih, inggih punika nampik lan nyalib Kristus. Kanthi mekaten, piyambakipun mapanaken dhirinipun piyambak wonten ing papan ing ngendi piyambakipun boten saget nampi berkah wonten ing dinten Pentakosta, ingkang badhé sampun mulang dhateng piyambakipun bab margi mlebet ing Padaleman Suci kaswargan. Sobeking korden Padaleman Suci nedahaken bilih kurban-kurban lan pranatan-pranatan Yahudi boten badhé dipuntampi malih. Kurban Ageng sampun kaparingaken lan sampun katampi, lan Roh Suci ingkang

tumedhak ing dinten Pentakosta ngarahaken pamikiran para sakabat saking padaleman suci ing donya dhateng Padaleman Suci kaswargan, ing pundi Yesus sampun mlebet kanthi rahipun piyambak, supados ngesokaken dhateng para sakabat paédah saking panebusanipun. Nanging wong-wong Yahudi katergal wonten ing pepeteng ingkang sampurna. Piyambakipun kecalan sadaya pepadhang ingkang saged dipunpanggihaken bab rancangan karahayon, lan taksih pitados dhateng kurban-kurban lan pisungsungipun ingkang tanpa guna. Padaleman Suci kaswargan sampun nggentosi padaleman suci ing donya, nanging piyambakipun boten gadhah kawruh bab owah-ewahan punika. Mila saking punika, piyambakipun boten saged pikantuk paédah saking pangantaranipun Kristus wonten ing pasucèn.”

“Akeh wong ndeleng kanthi giris marang lakuning wong-wong Yahudi nalika padha nampik lan nyalib Kristus; lan nalika padha maca sajarah panyiksa kang nistha tumrap Panjenengane, padha mikir yen dheweke tresna marang Panjenengane, lan mesthi ora bakal nyélaki Panjenengane kaya kang ditindakaké déning Pétrus, utawa nyalib Panjenengane kaya kang ditindakaké déning wong-wong Yahudi. Nanging Gusti Allah, kang maos ati sakèhé wong, wis nggawa menyang pangujian katresnan marang Yésus kang padha diakoni déning wong-wong mau. Sakèhé swarga mirsani kanthi kapentingan kang banget jero anggoné pesen malaékat kapisan ditampani. Nanging akèh wong kang ngakoni tresna marang Yésus, lan kang netesaké luh nalika maca carita bab salib, malah ngécé kabar kabungahan bab rawuhipun. Tinimbang nampani pesen iku kanthi kabungahan, padha mratelakaké manawa iku mung kasasar. Padha sengit marang wong-wong kang tresna marang pakaryan rawuhipun lan ngusir wong-wong mau metu saka gréja-gréja. Wong-wong kang nampik pesen kapisan ora bisa oleh paédah saka pesen kapindho; mangkono uga ora oleh paédah saka pameca tengah wengi, kang mesthiné nyawisaké wong-wong mau supaya bisa lumebu bareng karo Yésus kanthi pracaya menyang papan kang Mahasuci ing papan suci kaswargan. Lan awit wis nampik loro pesen sadurungé, pangertèné padha digelapkaké nganti ora bisa ndeleng pepadhang bab pesen malaékat katelu, kang nuduhaké dalan menyang papan kang Mahasuci. Aku weruh manawa kaya wong-wong Yahudi nyalib Yésus, mangkono gréja-gréja nominal wis nyalib pesen-pesen iki, mula wong-wong mau ora duwe kawruh bab dalan menyang papan kang Mahasuci, lan ora bisa nampa paédah saka pandonga pangantara Yésus ana ing kono. Kaya wong-wong Yahudi, kang nyaosaké kurban-kurbané kang ora ana gunané, wong-wong iku uga nyaosaké pandonga-pandongane kang ora ana gunané marang petak kang wis ditinggal déning Yésus; lan Sétan, kang rena marga saka panyasatan iku, njupuk watak agami, lan mimpin pikirané para wong Kristen kang ngakoni iman iki marang dhèwèké dhéwé, makarya kanthi kakuwatané, pratandha-pratandhané, lan kaélok-an-kaélok-an palsu, kanggo ngiket wong-wong mau ana ing jaringé.” *Early Writings*, 259–261.

Suster White ngenali proses pangujian sing maju tumrap Yohanes Pembaptis lan sajarah Kristus sing pungkasané ngrampung ana ing pepeteng kang sampurna tumrap wong-wong Yahudi, supaya nggambarake sajarah kang padha ing jaman para Millerit, yaiku sajarah alfa saka Suster White, nabi wadon kuna ing dina-dina pungkasan. Ing wiwitan, ujian kang

nemtokake urip utawa pati iku ngenani mlebu menyang Papan Kang Maha Suci utawa nampik nglakoni iku. Nampik nglakoni mangkono ngetokake pepeteng kang padha marang para pambrontak ing sajarah Millerit kaya pepeteng kang wus tiba marang wong-wong Yahudi kang mbrontak ing sajarah Kristus.

Gusti Yesus tansah nggambarake pungkasaning samubarang lumantar wiwitaning samubarang; mulane, nalika Sister White kawengku mlebet ing Papan Mahasuci lan mirsani pethi prajanjian kang kabukak, gegayutan karo ujian tanggal 22 Oktober 1844, iku nandhesake manawa wong satus patang puluh papat ewu bakal diuji bab ngetutake Sang Cempe mlebet ing Papan Mahasuci utawa lumebu ing pepeteng langgeng kang sampurna. Kasunyatan iki dhedhasar marang pracaya kang mangertos manawa para nabi kuna iku nggambarake umate Allah ing dina-dina pungkasan nalika dheweke piyambak dados bagean saka paseksèn kang kacathet. Sister White nggambarake kaloro golongan mau.

“Nalika ana ing kahanan sedhik lan putus pangarep-arep iki, aku ngalami sawijining impen sing ninggalaken kesan kang jero banget ing pikiranku. Aku ngimpen weruh sawijining padaleman suci, kang tumuju ing kana wong akèh padha nglumpuk lan mbanjiri. Mung wong-wong kang ngungsi ana ing padaleman suci iku kang bakal kapitulungan nalika wekasaning wektu wus tekan. Kabèh wong kang tetep ana ing njabané bakal ilang salawas-lawasé. Wong akèh ing njabané, kang padha mlaku manut lakuné dhéwé-dhéwé, ngina lan nyepèlèkaké wong-wong kang padha mlebu ing padaleman suci iku, sarta kandha marang wong-wong mau yèn rancangan kaslametan iki mung panipuan kang licik, lan satemené ora ana bebaya babar pisan kang kudu diendhani. Malah ana uga kang nyekel sawetara wong supaya ngalang-alangi wong-wong mau aja enggal-enggal mlebu ing sajroning témbok-temboké.

“Amarga wedi yen bakal dadi geguyon, aku rumangsa luwih becik ngenteni nganti wong akèh iku bubar, utawa nganti aku bisa mlebu tanpa kawruhané wong-wong mau. Nanging cacache malah saya tambah tinimbang saya suda, lan amarga wedi yen bakal kasep, aku enggal-enggal ninggal omahku lan nyurung lumantar ing antarané wong akèh iku. Ing sajroning kuatirku supaya bisa tekan ing Padaleman Suci, aku ora nggatekaké utawa nggagas wong akèh sing ngubengi aku. Nalika mlebu ing bangunan iku, aku weruh yèn padaleman suci kang amba banget iku ditopang déning siji pilar raksasa, lan ana ing kono kaiket seekor cempe kang wis remuk lan kebak getih. Aku lan wong-wong sing ana ing kono kaya-kaya padha mangertèni yèn cempe iki wis dicabik lan digepyak marga saka awaké dhéwé. Saben wong sing mlebu ing padaleman suci iku kudu sowan ing ngarepé lan ngakoni dosa-dosané.

“Sakdurungé Sang Cempé ana kursi-kursi kang kaluhuraké, lan ing kono lenggah sakelompok wong kang katon bungah sanget. Pepadhanging swarga kados-kados sumunar ing rainé, lan padha memuji Gusti Allah sarta ngidungaké kidung-kidung panuwun kang kebak kabingahan, kang kados swaraning musik para malaékat. Iki wong-wong kang wus teka dhisik marang Sang Cempé, ngakoni dosa-dosané, nampani pangapunten, lan saiki padha ngentosi kanthi pangajab bungah marang sawijining prakawis kabungahan kang badhé kelakon.

“Malah sawisé aku mlebu ing gedhong iku, ana rasa wedi nempuh aku, lan rasa isin yèn aku kudu andhap-asor ana ing ngarepé wong-wong iki. Nanging aku kaya-kaya kapeksa maju terus, lan alon-alon mlaku ngubengi pilar mau supaya bisa adhep-adhepan karo cempening wedhus iku, nalika ana swaraning kalasangka muni, padaleman suci iku gonjang-ganjing, panguwuhing kamenangan muni saka para suci kang padha nglumpuk, pepadhang kang nggegirisi madhangi gedhong iku, banjur kabèh dadi pepeteng kang banget. Wong-wong kang bungah kabèh wus padha sirna bebarengan karo pepadhang iku, lan aku kari dhewekan ana ing kawehan meneng kang nggegirisi ing wayah wengi. Aku tangi kanthi sangsaraing batin, lan meh ora bisa ngyakiniaké awakku dhéwé yèn aku mung lagi ngimpi. Katon marang aku yèn paukumaning karusakanku wus mesthi, yèn Rohing Pangéran wus nilar aku, lan ora bakal bali menèh.

“Ora let suwé sawisé iku aku ngalami ngimpi manèh. Aku kaya-kaya lungguh ing sajroning keputusan kang banget nemen, rai kawudhuk ing tangan, nalika aku ngrenung mangkéné: Manawa Gusti Yésus ana ing bumi, aku mesthi bakal marani Panjenengane, nyungkur ing sikilé, lan nyritakaké marang Panjenengane sakehing sangsaraku. Panjenengane ora bakal nyingkir saka aku, Panjenengane bakal ngasihi aku kalawan sih-rahmat, lan aku bakal tansah tresna lan ngabdi marang Panjenengane. Ing wektu iku uga lawang kabukak, lan ana sawijining pribadi kang endah rupane lan semu pasuryane mlebu. Panjenengané nyawang aku kalawan kebak welas lan ngandika: ‘Apa kowé péngin ndeleng Gusti Yésus? Panjenengané ana ing kéné, lan kowé bisa ndeleng Panjenengané manawa kowé ngersakaké. Gawanen sakehing darbèkmumu lan tutna aku.’”

“Aku krungu prakara iki kanthi kabungahan kang ora bisa kaandharake, lan kanthi bungah aku nglumpukake sakabehing bandha cilikku, saben rerenggan aji kang takreksa, banjur ngetutake panuntunku. Panuntunku nuntun aku menyang undhakan kang curam lan katon rapuh. Nalika aku wiwit munggah ing undhakan-undhakan iku, dheweke ngélingake aku supaya mripatku tetep mandeng munggah, supaya aku aja nganti mumet banjur tiba. Akeh wong liya kang lagi munggah ing tanjakan kang curam iku tiba sadurunge bisa nggayuh pucake.

“Pungkasané, aku tekan ing langkah kang pungkasan, lan ngadeg ana ing ngarepé sawijining lawang. Ing kéné pandomku dhawuh marang aku supaya ninggal samubarang kabèh kang takgawa bebarengan karo aku. Kanthi bungah aku nundhungaké iku kabèh; banjur dhèwèké mbukak lawang mau lan dhawuh supaya aku mlebu. Ing sakedhap aku wus ngadeg ana ing ngarepé Gusti Yésus. Ora ana kang bisa klèru ngenani pasuryan kang éndah iku. Pratantha sih lan kamajengan ing pasuryan iku ora mungkin kagugane wong liya. Nalika pandelengé tumuju marang aku, ing wektu iku uga aku ngerti yèn Panjenengané wanuh marang saben kahanan ing uripku lan marang sakabèhé pikiran lan pangrasa ing batinku.

“Aku nyoba ngreksa awakku saka pandelenging Panjenengané, awit rumangsa ora kuwawa nahan mripat-mripat Panjenengané kang nyelidiki, nanging Panjenengané marani kanthi esem, lan, sawisé numpangaké asta-Nya ing endhasku, ngandika: ‘Aja wedi.’ Swarane Panjenengané kang manis nggeteraké atiku kanthi kabegjan kang durung

tau dakrasakaké sadurungé. Aku kakehan kabungahan nganti ora bisa ngucap sakecap, nanging, katelukaké déning rasa kang nglimputi ati, aku ambruk sujud ing sikilé. Nalika aku sumungkem tanpa daya ana ing kono, pemandangan-pemandangan kaendahan lan kamulyan lumaku ana ing ngarepku, lan aku katingal kaya wis tekan ing kaslametan lan katentreman swarga. Sawisé sawetara mangsa, kekuwatanku bali, lan aku tangi. Mripat-mripat Gusti Yésus kang kebak katresnan isih tumuju marang aku, lan esem Panjenengané ngebaki nyawaku kanthi kabungahan. Rawuhipun ngebaki aku kanthi rasa ajrih suci lan katresnan kang ora kena kaandharaké.”

“Panuntunku banjur mbikak lawang, lan aku bebarengan karo dhèwèké metu. Panjenengané dhawuh supaya aku njupuk manèh sakabèhé barang sing wis tak tinggal ana ing njaba. Sawisé iku katindakaké, panjenengané masrahaké marang aku tali ijo sing digulung rapet. Panjenengané mréntahaké supaya tali mau dakpasang cedhak atiku, lan manawa aku kepéngin ndeleng Gusti Yésus, aku kudu njupuk saka dhadhaku lan ngentèngaké nganti tekan dawané sing paling adoh. Panjenengané ngélingaké aku supaya aja nganti tali mau tetep kegulung suwé-suwé, awit yèn mengkono tali iku bakal dadi kusut lan angel dilurusaké. Aku banjur nyelehake tali mau cedhak atiku lan kanthi bungah mudhun ing undhak-undhakan sing sempit, memuji Pangéran lan nyiritakaké marang saben wong sing taktemoni ing ngendi padha bisa nemu Gusti Yésus. Pangimpi iki maringi pangarep-arep marang aku. Tali ijo iku, miturut pamikiranaku, makili pracaya, lan kaendahan sarta kasedherhanaan saka pitados marang Gusti Allah wiwit madhangi nyawaku.” Testimonies, volume 1, 27–29.

Wiwit pungkasané camp meeting ing Exeter tanggal 17 Agustus nganti tanggal 22 Oktober taun 1844 ana suwidakan enem dina. Suwidakan enem dina iku makili mangsa pangwartaning Panguwuh Tengah Wengi, lan sajroning konteks pasemon bab sepuluh prawan, wong-wong kang nalika semana martakaké pekabaran iku makili wong-wong kang nduwèni lenga, déné wong-wong kang nalika semana ora martakaké pekabaran iku ora nduwèni lenga.

Ing pasemon kasebut, palakrama kalakon ing wiwitaning mangsa nundha. Palakrama kang sah kalakon dhisik, banjur saben wong padha mulih lan ngentosi nganti bapaké panganten kakung netepaké apa wis pantes palakrama mau kasampurnakaké kanthi sesarengan minangka bojo. Laku ora setya antarané palakrama kang kawitan lan upacara kapindho ing wayah tengah wengi kaanggep laku jina. Mangsa nundha iku gumantung marang bapaké panganten kakung kang ngentosi kanggo ndeleng apa kang kelakon marang panganten putri sajroning sawatara wektu. Apa dhèwèké mbobot?

Nalika sang rama netepake manawa samubarang wus becik, arak-arakan wengi tengah bengi banjur diwiwiti, lan iku diwiwiti ing wayah wengi supaya nyingkiri panas sing nggegirisi ing wayah awan ing Palestina. Marga saka iku, para pandhereke sang manten putri, para prawan ing pasemon punika, kapeksa kudu gadhah lentera lan pasokan lenga piyambak, samya ngentosi panguwuh ing tengah wengi kang ngumumake manawa arak-arakan tumuju ing palakraman wus lumaku, awit prakawis punika mesthi kalakon ing wayah wengi. Ing Exeter, panguwuh tengah wengi punika rawuh, lan panjenengan salah satunggalipun sampun

gadha lenga cekap kang sampun siyaga tumrap arak-arakan punika, utawi boten.

Nalika wong-wong mau mangkat saka Exeter nggawa pekabaran iku, padha nggambarake sawijining umat sing wis dimeterai. Ana sing nduwèni lenga cekap supaya bisa mlebu ing pesta manten tanggal 22 Oktober 1844, lan ana uga sing ora. Nem puluh enem dina iku makili sawijining jangka wektu nalika umaté Gusti Allah dimeterai tumuju lawang sing katutup saka hukum Minggu. Manawa wong-wong mau nduwèni cacahing lenga sing trep, padha lumebu kanthi pracaya menyang Papan Mahasuci. Sister White nggambarake umaté Gusti Allah lumebu menyang Papan Mahasuci ing jaman pungkasan, lan ing sajarah alfa dheweke, ana ujian urip-utawa-pati sing magepokan karo lumebu menyang Papan Mahasuci kanthi pracaya. Ing jaman pungkasan, satus patang puluh papat ewu bakal diuji apa padha gelem lumebu menyang Papan Mahasuci kanthi pracaya utawa ora. Iki sepisan manèh dadi ujian urip-utawa-pati.

Kita badhé nglajengaken prekawis-prekawis punika ing artikel salajengipun.

Nalika ngresiki padaleman suci, Gusti Yesus ngumumaké misi Panjenengané minangka Mesias, lan miwiti pakaryan-Nya. Padaleman suci iku, kang diadegaké minangka papan padununganing Ngarsané Ilahi, katetepaké dadi sawijining piwulang lumantar pralambang tumrap Israèl lan tumrap donya. Wiwit jaman kalanggengan, wus dadi karsané Allah yèn saben titah, wiwit saka seraf kang padhang lan suci nganti manungsa, kudu dadi padaleman kanggo Sang Juru Nitah kang lenggah ana ing jeroné. Awit saka dosa, kamanungsan mandheg dadi padaleman kanggo Allah. Pepeteng lan najis déning piala, atiné manungsa ora manèh nyatakaké kamulyaning Sang Ilahi. Nanging lumantar panjelmané Putraning Allah, karsaning Swarga kaleksanan. Allah manggon ana ing kamanungsan, lan lumantar sih-rahmat kang nylametaké, atiné manungsa dadi padaleman-Nya manèh. Allah netepaké yèn padaleman suci ing Yérusalèm kudu dadi paseksi kang langgeng tumrap kaluhuraning tujuan kang kabukak tumrap saben jiwa. Nanging wong-wong Yahudi ora mangertèni tegesé gedhong kang dipirsani kanthi rasa gumunggung kang gedhé mangkono. Wong-wong mau ora masrahaké awaké dhéwé minangka padaleman-padhaleman suci kanggo Sang Roh Ilahi. Plataraning padaleman suci ing Yérusalèm, kang kebak déning geger-rame dagang kang ora suci, kanthi temenan nglambangaké padalemaning ati, kang dinajisaké déning anané hawa nepsu kadagangan lan pikiran-pikiran kang ora suci.

“Nalika ngresiki padaleman suci saka para panuku lan bakul saka donya, Gusti Yesus ngumumaké misi Panjenengané kanggo ngresiki ati saka reregeding dosa,—saka pepénginan kadonyan, hawa nepsu kang mentingaké awaké dhéwé, pakulinan ala, kang ngrusak jiwa. Malachi 3:1–3 quoted.” *The Desire of Ages*, 161.

“Nabi ngandika, ‘Aku weruh malaékat liyané mudhun saka swarga, gadha pangwasa gedhé; lan bumi padhang déning kamulyané. Lan dhèwèké nguwuh kanthi rosa kanthi swara banter, mangkéné: Babil kang gedhé wis rubuh, wis rubuh, lan wis dadi padunungané dhemit-dhemit’ (Wahyu 18:1, 2). Iki yaiku pawartos sing padha kang wis kaparingaké déning malaékat kapindho. Babil wis rubuh, ‘amarga dhèwèké wis

ndadèkaké kabèh bangsa ngombé anggur bebenduné laku jina-né' (Wahyu 14:8). Apa ta anggur iku?—Piwulang-piwulang palsuné. Dhèwèké wis maringaké marang jagad iki sawijining sabat palsu minangka gatiné Sabat miturut pepakon kaping papat, lan wis mbalèni goroh kang wiwitané diucapaké déning Iblis marang Hawa ing Éden—yèn nyawa iku langgeng miturut kodraté. Akeh kasalahan liyané kang sajenis wis disebaraké kanthi amba lan adoh, 'mulangaké pepakoning manungsa dadi piwulang' (Matius 15:9).”

“Nalika Gusti Yesus miwiti paladosan umum Panjenengane, Panjenengane nucèkaké Padaleman Suci saka panyawangan suci sing nistha lan sacrilegious. Ing antarané tindak pungkasan saka paladosan Panjenengane ana panyucèn kapindho marang Padaleman Suci. Mangkono uga, ing pakaryan pungkasan kanggo maringi pepeling marang jagad, ana loro panggilan béda kang katujokaké marang pasamuwan-pasamuwan. Pesené malaékat kapindho yaiku, 'Babil wis rubuh, wis rubuh, kutha gedhé iku, amarga dhèwèké wis ndadèkaké sakehing bangsa ngombé saka anggur bebenduning laku jina-ne' (Wahyu 14:8). Lan ing panguwuh banter saka pesené malaékat katelu, kaprungu swara saka swarga ngandika, 'Padha metu saka ing antarané dhèwèké, hé umat-Ku, supaya kowé aja mèlu kataman dosa-dosané, lan supaya kowé aja nampani pageblug-pageblugé. Awit dosa-dosané wis nganti tekan swarga, lan Allah wis kèlingan piala-pialané' (Wahyu 18:4, 5).” Selected Messages, buku 2, 118.